КАРТИНА I

Около моста се събрали зидари, които въ напрежение работятъ и погледватъ къмъ срѣднята ракла.

Майсторъ Мануилъ се отдалечава и излиза напредъ заедно съ младъ зидарь.

Манолъ — Иди кажи на майсторъ Никола,
Че го чакамъ.

Зидаря. — Да ти кажа по-добре
Съ него приказка да нѣмащъ... Той е:
Кавкаджия.

Манолъ. — И този пѫть да ме чуй -
Па подиро, самъ ще видя: що и какъ
Да се справя.

Зидарьтъ излиза.

Майсторъ Манолъ самъ
Вижда се раздвижване между зидаритѣ.
Младиятъ зидарь се повръща за малко.

Мл.Зидарь — Майсторе!... Пакъ почва... Повслушай се.
/И се връща/

/Чува се ясно срутването/

Манолъ — /Въздъхва и прошепва/
Толкова ли сме грѫшни, о,Боже!
Деветь села днесъ на мене гледатъ!...
Помогни ми,о Всевишни Боже,
Да изкарамъ първото си дѣло -
Па тогава вземи ми душата.
Инъкъ какъ ще хората да срѣщамъ!

/Чува се още по-силно срутване.Зидаритѣ отъ срѣднята ракла се разбѣгватъ/

Манолъ — /Погледва небето съкрушенъ/
Ако пъкъ е повеля да взидамъ
Жива сѣнка въ мостова основа -
Ще го сторя. Самъ ще стана жертва